

højtærede Minister ikke, at det, han der opfordrer til, er, at danske Mænd og Kvinder skulle træde sammen og give af deres Pengepung til at afhjælpe den tilstedeværende Nød. Det var det, man gjorde i Italien, og det er det, man gør her, naar en fælles Nød rammer os. Men at sige: Denne Nød betaler jeg intet til personligt, men jeg gaar hen og tager Pengene af Statskassen, den skal dække det — det er det, der volder Tvivl. Og det er i alt Fald berettiget, at vi, der have Tvivl i saa Henseende, opkaste det Spørgsmaal: Er dette Tilfælde analogt med noget som helst tidligere Tilfælde, hvor Statskassen er traadt hjælpende til paa anden Vis. Jeg kan ikke se det, jeg kan ikke finde noget saadant Tilfælde. Jeg er stadig betænkelig, og jeg tror, at den højtærede Minister og ærede Medlemmer, som sige, at her skal Staten betale Tabet for Sparerne, burde betænke sig gentagne Gange, inden de fastslaa, at det er den rette Vej at gaa, men det kan jo være, at jeg tager fejl.

Indenrigsministeren (Berntsen): Jeg ved ikke rettere, end at den italienske Stat traadte til overfor den Ulykke, der skete i Italien, og hvis en lignende Ulykke skete her til Lands, er jeg vis paa, at man ikke alene vilde nøjes med at appellere til den private Godgørenhed, men saa vilde Staten selvfølgelig træde til. Det ærede 5te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) sagde: Men vi have jo ikke noget Præcedens, vi have ikke noget lignende forudgaaende Tilfælde. Jeg siger dertil: Gudske lov, og jeg haaber aldrig, vi skulle faa noget lignende Tilfælde mere, men her foreligger et ekstraordinært Tilfælde, som har Krav paa Nationens Velvillie, og derfor appellerer jeg til denne Velvillie ogsaa i dette Tilfælde.

Bramsen: Det er et Par Ytringer af den højtærede Minister, som kalder mig frem.

Overfor min Udtalelse om, at det ikke vil være let at faa nogen Overenskomst med Smøreksporforeningen, sætter altsaa den højtærede Minister den Udtalelse, at det er ikke saa svært, thi der skal blot afholdes Generalforsamling i disse forskellige Mejerier — det er vist noget over 50 —, og naar det saa er blevet vedtaget der, at man vil betale en Del af disse Penge, er Sagen dermed afgjort. Men det forekommer mig, at min Kritik ikke godt kunde

faa nogen stærkere Bekræftelse end den højtærede Ministers Udtalelse i den Henseende, thi naar blot nogle enkelte af disse Mejerier, især de, som mene slet ikke at skyldes noget, nægte et saadant Tilskud, ligger jo det hele Lovforslag paa Jorden og man kan ikke komme nogen Vegne. I den Grad har den højtærede Minister gjort hele Lovforslaget afhængigt af den Million Kroner fra Smøreksporforeningen, at et enkelt Mejeri eller et Par Stykker ved at sige: Vi ville ikke være med til det, det have vi ingen Grund til, kunne vælte det.

Naar den højtærede Minister siger, at det er nemt at kritisere, men ikke nemt at stille Forslag, skal jeg indrømme den højtærede Minister begge Dele. Det har ikke været vanskeligt at kritisere dette Forslag, og det vil ganske sikkert ikke være let at stille noget andet i Stedet, naar man ikke vil lade det blive ved det, som Lovgivningen nu en Gang fastsætter i Tilfælde som det foreliggende. Men jeg finder heller ikke, at den højtærede Minister har nogen Ret til at vente, naar vi have hans Forslag til Drøftelse, der gaar ud paa Den sjællandske Bondestands Sparekasses Genrejsning — det er altsaa hans Tanke, det er ikke vor Tanke —, at vi eller jeg skal fremkomme med et andet Forslag. Jeg skal gøre mit bedste for paa anden Maade at finde en eller anden Udvej, men jeg synes ikke, naar Ministeren forelægger os sit Forslag efter sin Tanke, efter sit Ønske og efter sit Princip, at vi saa i Dag ved første Behandling skulde kunne fremsætte et Modforslag.

Til det ærede 5te Medlem for 3die Kreds (Frandsen) vil jeg gerne sige et Par Ord, fordi han brugte det Udtryk, at jeg kun ikke havde udtalt mig om Statens Tilskud, men at jeg iøvrigt havde stillet mig velvilligt til Forslaget. Jeg tror ikke, at jeg har givet Anledning til denne særlige Udtalelse. Jeg har sagt, at jeg ikke kunde tilraade dem, der i principiell Henseende var enige i det foreliggende Forslag, at vedtage det, fordi jeg ikke tror, at man ad den angivne Vej vil kunne naa til en solvent Sparekasse. Jeg har samtidig paa ny sagt, at der indenfor den Gruppe, hvortil jeg hører, raader den Anskuelse, som allerede har været fremført 2 Gange tidligere, at man kan hjælpe fuldt saa godt, naar man ikke genrejser Sparekassen, og at Spørgsmaalet om Hjælp er et og Spørgsmaalet om Sparekassens Genrejsning et andet. Det er muligt, at en anden Opfattelse kan komme til at gøre sig gæl-